

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 1To/79/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4213010092
Dátum vydania rozhodnutia: 13. 01. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Štefan Hrvola
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2015:4213010092.3

Uznesenie

Krajský súd v Nitre, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Štefana Hrvola a členov senátu JUDr. Stanislava Libanta a JUDr. Petra Kaňu, obžalovanému F. P., pre prečin sprenevery podľa § 213 odsek 1, ods. 2 písmeno a/ Trestného zákona, o odvolaní Okresnej prokurátorky v Komárne (ďalej len prokurátor) a poškodeného F. P. (ďalej len poškodený) proti rozsudku Okresného súdu Komárno zo dňa 17. 04. 2014, sp. zn. 3T/19/2013, na neverejnom zasadnutí konanom v Nitre dňa 13. januára 2015, takto

rozhodol:

I.

Podľa § 319 Trestného poriadku odvolanie prokurátora z a m i e t a , pretože zistil, že nie je dôvodné.

II.

Podľa § 316 odsek 1 Trestného poriadku odvolanie poškodeného F. P., nar. XX. XX. XXXX, z a m i e t a , pretože bolo podané neoprávnenou osobou.

odôvodnenie:

Horeuvedeným rozsudkom bol obžalovaný F. P. oslobodený spod obžaloby prokurátora Okresnej prokuratúry Komárno pod číslom 1Pv 725/11 zo dňa 28. 02. 2013, ktorá bola súdu doručená dňa 04. 03. 2013 pre prečin sprenevery podľa § 213 ods. 1, ods. 2 písm. a) Tr. zák., ktorý mal spáchať na skutkovom základe, že:

presne nezisteného dňa v mesiaci júl alebo august 2011 bez vedomia a súhlasu majiteľa nákladného motorového vozidla zn. IFA - samohybný žeriav, EČ: KN 366 BL- poškodeného F. P., narodeného XX. L. XXXX, toto dal odovzdať do zberných surovín v obci G. M. G., ktoré vozidlo mu poškodený zapožičal za účelom jeho použitia pri stavebných prácach, čím mu spôsobil škodu vo výške 5.751 eur,

pretože nebolo dokázané, že sa stal skutok, pre ktorý je obžalovaný stíhaný.

Uvedený rozsudok, ihneď po jeho vyhlásení odvolaním proti všetkým výrokom v neprospech obžalovaného, napadol prokurátor s tým, že konanie predchádzajúce rozsudku nenapádal. V jeho písomných dôvodoch uvádzal, že s „názorom súdu I. stupňa v napadnutom rozsudku nemôže súhlasiť, nakoľko nemá žiadnu oporu vo vykonaných dôkazoch“. Skutok sa stal, čo nepopiera ani obžalovaný. Spornú otázku vlastníctva žeriavu mal súd vyriešiť ako prejudiciálnu a ak mal za to, že žeriav patril obžalovanému mal ho správne oslobodiť podľa § 285 písm. b/ Tr. por. Vytýkal súdu I. stupňa „odignorovanie“ objektívnych listinných dôkazov preukazujúcich vlastníctvo poškodeného-technického preukazu, poistenej zmluvy, rozhodnutia a evidenčná karta vozidla. Poukazoval na výpovede obžalovaného a poškodeného, namietal spochybnenie výpovede svedka Y., rozpory vo výpovediach svedkov P., G.. Namietal nepreskúmateľnosť odôvodnenia napadnutého rozsudku pretože

nie je zrejmé, že kúpu a držbu žeriavu potvrdili všetci svedkovia, použitie zásady In dubio pro reo a poukazoval v tejto súvislosti na ustanovenie § 2 ods. 10 Tr. por. a zásadu zistenia skutkového stavu bez dôvodných pochybností, ktorá nahradila zásadu objektívnej pravdy.

Navrhol podľa § 321 ods. 1 písm. b/,c/ Tr. por. zrušiť napadnutý rozsudok a podľa § 322 ods. 1 Tr. por. vec vrátiť súdu I. stupňa na nové prejednanie a rozhodnutie.

Na verejnom zasadnutí zástupca krajského prokurátora zotrval na písomných dôvodoch a návrhoch.

Obžalovaný v písomnom vyjadrení k odvolaniu prokurátora uviedol, že súd I. stupňa rozhodol správne pretože vina obžalovaného nebola preukázaná bez dôvodných pochybností keď nie je vylúčená možnosť akéhokoľvek iného záveru ako je uvedený v obžalobe.

Na verejnom zasadnutí zotrval na písomnom vyjadrení s tým, že poukazoval na to, že k odovzdaniu vozidla došlo v roku 202 a k podaniu trestného oznámenia až v roku 2011, prepis vozidla na dopravnom inšpektoráte má len evidenčný charakter. Odvolanie prokurátora navrhol zamietnuť ako nedôvodné.

Krajský súd, ako súd odvolací, na základe riadne a včas podaného odvolania oprávnenou osobou - prokurátorom, nezistiac dôvod na postup vyplývajúci z § 316 Tr. por., preskúmal podľa § 317 ods.1 Tr. por. zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých všetkých výrokov rozsudku, proti ktorým mohol odvolateľ podať odvolanie ako aj správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo a zistil, že odvolanie nie je dôvodné. Pri tomto postupe zároveň nezistil žiadne dôvody odôvodňujúce podanie dovolania v zmysle § 371 Tr. por.

Súd prvého stupňa v odôvodnení napadnutého rozsudku poukázal na obsahy vo veci vykonaných dôkazov a tiež uviedol aj stručné právne úvahy, ktorými sa riadil pri hodnotení dôkazov, vrátane vysporiadania sa s obhajobou obžalovaného i výpoveďou poškodeného a právne závery, ku ktorým dospel. Pretože tieto vo svojej podstate zodpovedajú kritériám nevyhnutným z hľadiska hodnotenia dôkazov tak, ako ich uvádza § 2 ods. 12 Tr. por., tak odvolací súd ich považuje za správne a v podrobnostiach na ne len odkazuje. Nad ich rámec ako aj k odvolacím námietkam prokurátora uvádza nasledovné.

Trestného činu sprenevery podľa § 213 ods. 1 Tr. zák. sa dopustí ten, kto si prisvojí cudziu vec, ktorá mu bola zverená a spôsobí tak na cudzom majetku škodu malú.

Z hľadiska naplnenia znakov uvedenej skutkovej podstaty je nevyhnutné aby si páchatel' prisvojil cudziu vec t.j. vec mu nepatriacu, vec ktorej nie je vlastníkom, a spôsobil tak na cudzom majetku - teda na majetku iného - škodu nie malú. Preto je pri tomto trestnom čine nevyhnutné skúmať otázku vlastníctva zverenej veci a otázku spôsobenia škody na majetku iného (poškodeného) a toto jednoznačne zistiť. Pri tomto nie je možné sa opierať o rôzne predpoklady, možnosti a podobne. Podľa názoru odvolacieho súdu tieto otázky v trestnom konaní nie je možné ani riešiť ako predbežné otázky. Je tomu tak preto, lebo ich riešenie spadá do oblasti občianskoprávných vzťahov. Vzhľadom k tomu by v sporných prípadoch - ako je tomu aj v danej veci - mohla nastať situácia, kedy by orgán činný v trestnom konaní alebo trestný súd túto otázku vyriešil inak než občianskoprávny súd. Je tomu tak preto, lebo cieľom trestného konania je náležité zistenie trestných činov a spravodlivé potrestanie ich páchatel'ov (§ 1 Tr. por.). Cieľom občianskoprávneho konania je upraviť postup súdu a účastníkov v občianskom súdnom konaní tak, aby bola zabezpečená spravodlivá ochrana práv a oprávnených záujmov účastníkov, ako aj výchova na zachovávanie zákonov, na čestné plnenie povinností a na úctu k právam iných osôb.

V občianskom súdnom konaní súdy prejednávajú a rozhodujú spory a iné právne veci, uskutočňujú výkon rozhodnutí, ktoré neboli splnené dobrovoľne, a dbajú pri tom na to, aby nedochádzalo k porušovaniu

práv a právom chránených záujmov fyzických a právnických osôb a aby sa práva nezneužívali na úkor týchto osôb.

Občianske súdne konanie je jednou zo záruk zákonnosti a slúži na jej upevňovanie a rozvíjanie. Každý má právo domáhať sa na súde ochrany práva, ktoré bolo ohrozené alebo porušené (§ 1, 2, 3 Občianskeho súdneho poriadku)

Postup súdu I. stupňa, keď v danej veci vychádzal do zásady trestného konania - zásady prezumpcie neviny a z aplikácie zásady v pochybnostiach v prospech páchatel'a (in dubio pro reo) je správny a súladný so zákonom. Za nedôvodnú odvolací súd považuje aj námietku prokurátora voči tomu, že súd I. stupňa použil oslobodzovací dôvod uvedený v § 285 písm. a/ Tr. por.

Podľa tohto ustanovenia súd oslobodí obžalovaného spod obžaloby vtedy ak nebolo dokázané, že sa stal skutok, pre ktorý je obžalovaný stíhaný.

Uvedené zákonné znenie priamo poukazuje na skutok, teda skutkové závery a jeho výkladom je možné konštatovať, že jeho aplikácia prichádza do úvahy v prípade ak dokazovaním nie je preukázaná čo i len časť skutku uvedená v obžalobe.

V tejto súvislosti je potrebné konštatovať, že prokurátor už v obžalobe uvádza pochybnosti ohľadne času, kedy mal byť skutok spáchaný, pričom ani neuvádza čas, kedy mal byť žeriov obžalovanému zapožičaný. Jeho názor, ktorý vyjadril v záverečnej reči, že podľa neho vlastníctvo k žeriovu na obžalovaného neprešlo, nie je jednoznačne a nespochybniteľne podložený dôkazmi, ktoré predložil s obžalobou, a preto z tohto pohľadu neunesol dôkazné bremeno.

Otázka vlastníckeho práva - základná, ktorá mala byť vyriešená už pri vznesení obvinenia resp. najneskôr do skončenia prípravného konania. Ak nebola vyriešená, potom je tu otázka z akých dôvodov sa nevyriešila(?), a prečo napriek tomu podal prokurátor obžalobu. Nemožno súhlasiť s názorom prokurátora, že túto otázku mal riešiť až súd ako predbežnú (prejudiciálnu), pretože táto mala byť vyriešená v rámci prípravného konania, v ktorom vyšetrovateľ postupuje podľa § 201 ods. 2, 3, 4 Tr. por. a dozor nad prípravným konaním vykonáva prokurátor (§ 230 ods. 1 Tr. por.), pričom obžalobu môže prokurátor podať len v prípade, ak výsledky vyšetrovania alebo skráteného vyšetrovania dostatočne odôvodňujú postavenie obvineného pred súd.

Vec je možné posudzovať aj z pohľadu princípu trestného práva „ultima ratio“ najmä v prípadoch, ktoré majú súkromnoprávny základ, pričom v takýchto prípadoch musia orgány činné v trestnom konaní a súd vykladať znaky skutkových podstát, prevažne majetkových trestných činov s vedomím, že princíp ultima ratio je neoddeliteľnou súčasťou formálnych znakov skutkovej podstaty trestného činu a má vplyv aj na subjektívnu stránku trestného činu a musia tiež náležite zvažovať, či je možné využiť inštitúty iných právnych odvetví na namietané porušenie práva a či týmito inštitútmi možno reálne dosiahnuť nápravy, ak k porušeniu práva skutočne došlo. Princíp ultima ratio tak umožňuje orgánom činným v trestnom konaní a súdu odlíšiť prípady, ktoré spadajú výhradne do sféry občianskoprávných, či obchodných vzťahov a naplňajú len zdanlivo formálne znaky skutkovej podstaty trestného činu od skutočnej trestnej činnosti.

Ani prípadnú neschopnosť štátu upraviť svoj súdny systém tak, aby sa osoby mohli rýchle a účinne domôcť v civilnom konaní svojich oprávnených nárokov, nemožno suplovať prostriedkami trestného práva. Prostriedky trestného práva nie je možné využiť len preto, že subjekt, ktorý sa cíti v práve, celkom rezignoval na ochranu, ktorú mu majú poskytnúť súdy v občianskoprávnom (civilnom) konaní.

K bodu II.

Uvedený rozsudok odvolaním dňa 5.8.2014 napadol aj poškodený, ktorý v písomných dôvodoch napádal výrok o vine a domáhal sa zrušenia napadnutého rozsudku a vrátenia veci súdu I. stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znova prejednal a rozhodol.

Obžalovaný v písomnom vyjadrení k odvolaniu poškodeného uviedol, že s ním nesúhlasí, pretože tento poukazuje na skutočnosti, ktoré by mali byť predmetom civilného sporu a nie trestného, spáchanie skutku nebolo preukázaná a preto ho navrhol zamietnuť.

Poškodený sa napriek riadne a včas doručenému upovedomeniu na verejné zasadnutie nedostavil, preto bolo vykonané v jeho neprítomnosti.

Okruh oprávnených osôb na podanie odvolania uvádza ustanovenie § 307 ods. 1 Tr. por., medzi nim aj poškodeného a to pre nesprávnosť výroku o náhrade škody.

Podľa § 316 ods. 1 Tr. por. odvolací súd zamietne odvolanie, ak bolo podané oneskorene, osobou neoprávnenou alebo osobou, ktorá sa odvolania výslovne vzdala alebo znovu podala odvolanie, ktoré v tej istej veci už predtým výslovne vzala späť.

Z uvedených zákonných ustanovení vyplýva, že právo poškodeného podať odvolanie je zákonom obmedzené len na výrok o náhrade škody. Poškodenému zákon nepriznáva právo napádať rozsudok čo do výrokov o vine a treste. Preto odvolací súd jeho odvolanie musel zamietnuť podľa § 316 ods. 1 Tr. por. ako podané neoprávnenou osobou.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný ďalší riadny opravný prostriedok (§ 306 ods. 1 Tr. por.).